

**SOM LA GENERACIÓ,
SOM CONFLUÈNCIA JOVE**
DOCUMENT POLITIC DE LA I ASSEMBLEA GENERAL

Índex

Capítol 0. Introducció	2
Capítol I. Som la generació feminista: Si ens toquen a una, ens toquen a totes	3
Autodefensa feminista contra la violència masclista	3
Posem la vida al centre: l'ecofeminisme com a alternativa	3
Un feminisme en lluita pels drets LGTBIQ+	4
Feminisme contra l'objectivització de les dones	5
El feminisme serà interseccional o no serà	5
Capítol II. Som la generació climàtica: L'última que pot evitar el col·lapse	7
Posem en valor la vida no humana, preservem la biosfera!	7
Per uns entorns urbans habitables: renaturalitzem els nostres pobles i ciutats	8
Cap a un Nou Acord Social i Ecològic: el Green New Deal	9
Capítol III. Som la generació de l'emancipació: pel dret a la pròpia vida	11
De l'Estat del Benestar a l'Estat de les Cures: per un sistema que garanteixi la vida	11
Joves en lluita: ampliem els serveis públics per a una nova normalitat!	12
Capítol IV. Som la generació de les lluites estudiantils: per una educació pública i de qualitat	14
Un sistema educatiu just i igualitari	14
Una Formació Professional digna i de qualitat	16
Una universitat pública i per a tothom	16
Capítol V. Som la generació republicana: construïm fraternitat des de cada poble i a cada ciutat	18
Una República solidària: igualtat, llibertat i fraternitat	18
Una República plurinacional i federal dels pobles i les ciutats	19
Una Catalunya diversa, republicana i fraterna	19
Posem les institucions al servei de la gent: per una democràcia republicana	20
Capítol VI. Som la generació internacionalista: per una justícia global	21
El crit de solidaritat del Mediterrani	21
Contra l'Europa Fortalesa, l'Europa dels pobles i les ciutats	22
De les zones de sacrifici a la cooperació internacional: per la igualtat en la diversitat globals	23
Capítol VII. Som la generació antiracista: per una societat intercultural	24
Identifiquem el racisme com a ideologia política: deconstruïm les nostres identitats	24

Capítol 0. Introducció

Ser jove i no ser revolucionari és una contradicció fins i tot biològica.

Salvador Allende

Comencem un curs polític excepcional, potser un dels més rellevants de la nostra història recent. Després de mig any marcat per la part més dura d'una pandèmia mundial que ha incrementat totes les desigualtats que ja patíem, després d'encadenar i endurir cada cop més les crisis econòmica, social, ecològica, territorial i institucional que pateixen les nostres comunitats, comencem una nova normalitat massa similar a la vella.

És en aquest context que les joves en general, i les militants de Confluència Jove en particular, volem alçar la veu per articular les diverses lluites de què formem part. Som revolucionàries perquè vivim en un món que ens ha pres el futur i, amb cada dia que passa, ens roba un tros més de present. Estem cansades de sentir que som el futur quan els nostres sous no ens permeten viure amb dignitat avui mateix; estem cansades d'haver fet de la precarietat el nostre mode de vida.

Per a canviar una rabiosa actualitat que ens ignora, ens tracta de ciutadanes de segona i ens infravalora com a persones, les joves ens reivindiquem com a compromeses amb la millora de les condicions de vida de cadascuna de les membres de les nostres societats. Davant un sistema polític que primer ens va acostumar a entendre la democràcia com a votar en urna cada quatre anys, i que més recentment ens ha exposat a unes eleccions i campanyes constants que han acabat per cansar-nos a moltes, nosaltres reivindiquem la política com a eina emancipadora.

Fem política, als moviments socials i a les institucions, perquè creiem que la millor manera per transformar el món és implicar-nos-hi de activament. I ho fem no oblidant qui som ni per què som aquí: amb l'objectiu de garantir la llibertat i la igualtat de les persones, fent servir la fraternitat com a eina de lluita. L'emancipació per a nosaltres és, doncs, la capacitat de cada persona, i en general de tota comunitat de persones, per a gestionar-se els seus propis projectes de vida de manera autònoma. Aquesta autonomia no pot estar sotmesa a l'ordre de cap persona, excepte per les regles conjuntes de què es dota la pròpia comunitat per a funcionar. Entenem, a més, que per garantir la vida és necessari tant el propi reconeixement com la capacitat de viure en un entorn segur, social o natural, així com mantenir una relació de benefici mutu amb la resta de les societats humanes, éssers no humans i la biosfera en general.

Amb la voluntat de profunditzar en quina és la política emancipadora que defensem com a Confluència Jove, iniciem aquesta primera ponència política per definir com, per què i a través de quines lluites volem canviar el món. Som conscients que res d'allò que debatem es mantindrà immutable. Volem entendre la nostra ideologia com un recurs fluid, que pot variar en el temps; que s'enriqueix de les experiències individuals de les nostres militants, que traslladen els debats dels diversos espais socials i institucionals on participen a l'organització, des d'on els donem cos i relat polític.

La veritable lluita per l'emancipació és la nostra capacitat d'incidir en el relat i l'agenda política per defensar els drets i la vida de la gent comuna i els seus entorns. Però és, també, la nostra capacitat de veure'ns afectades pels debats de les societats en què vivim i desenvolupar encara més la nostra ideologia i acció política, atrevint-nos a anar més enllà d'allò establert.

Capítol I. Som la generació feminista: Si ens toquen a una, ens toquen a totes

La societat actual ha de ser un subjecte de canvis radicals a nivell sistèmic. Venint d'una societat patriarcal, homòfoba i capitalista, apostem pel necessari canvi mitjançant la lluita col·lectiva contra allò que ens oprimeix de manera transversal donant espai a totes aquelles persones excloses, per un motiu o un altre, del sistema i la societat. Així doncs, pretenem ser el catalitzador d'una generació feminista que tingui com a referent la lluita representada pel 8M i el 25N, amb una òptica interseccional, transversal i de classe.

Autodefensa feminista contra la violència masclista

El capitalisme ens fa veure a les dones i als homes trans com a potencials subjectes reproductius i és la nostra obligació confrontar-lo i canviar-lo. Considerem que el canvi ha de ser sistèmic i radical: un sistema que aprofita les desigualtats per crear una diferència vertical entre la minoria privilegiada i la majoria de base és un sistema injust.

Les dones, independentment del nostre origen, orientació i identitat sexual, ens hem d'unir per a lluitar contra el patriarcat i contra totes aquelles opressions que ens denigren i assenyalen. Aquesta lluita ha de ser transversal (ningú es pot quedar fora), de classe (la igualtat ha de ser vertical i horitzontal) i radical (el problema és el sistema, no un col·lectiu). De manera assertiva i directa hem d'incidir a les institucions pertinents, en el cas de Confluència Jove, institucions polítiques, com a grup potent i unificat amb uns ideals i ambicions clares d'erradicar la desigualtat patriarcal i capitalista de la nostra societat: no som força reproductiva, som força d'esquerres combativa, justa i transversal que vol lluitar per la igualtat plena apostant pel benestar, la integritat física, social i emocional de totes les persones. Volem allunyar-nos d'un sistema pensat per a la producció en massa, el consumisme i els excessos que ens aprofita com a forma de producció de béns materials i capital tot posant en perill la vida i els valors de cadascú de nosaltres.

Posem la vida al centre: l'ecofeminisme com a alternativa

Les cures han estat sempre indispensables pel sosteniment i desenvolupament de la vida i la societat. Parlar de cures, doncs, vol dir anar més enllà de l'àmbit sanitari i posar la vida al centre: implica replantejar-nos tot el sistema, no només visibilitzar sectors sovint infravalorats.

Vivim en un sistema capitalista i patriarcal que ens domina i ens explota. Aquest model ens està a punt de dur al col·lapse i, per això, ara mateix la millor resposta és apostar per un ecofeminisme des d'una perspectiva crítica que qüestionari el sistema establert. És necessari **visibilitzar i reivindicar els treballs de sosteniment de la vida** i el fet que els éssers humans i no humans estem subordinats a les dinàmiques depredadores del sistema capitalista. **La defensa de la terra i els cossos com a camp de batalla contra la explotació i l'extracció** ha de ser la nostra prioritat, incloent-hi també la proposta d'un nou model de vida col·lectiu, de consum i de treball.

El deteriorament actual està travessat per tres eixos principals: el patriarcal, el colonial i l'antiecòlegic. Hem d'entendre el patriarcat com la reproducció social d'un sistema econòmic i productiu que explota el nostre entorn fins al seu esgotament. D'altra banda, el colonialisme implica la visió d'explotació per part del Nord global de cara als països del Sud global, que els fan servir com a combustible per mantenir unes societats del consum il·limitat que tenen un perfil completament antiecòlegic; és a dir, que van en contra del sosteniment de la vida en l'únic planeta conegut que la pot mantenir. Tot això provoca que el sistema que vivim estigui basat en la mort: la caducitat dels productes i la necessitat constant de renovar absolutament tots els aspectes de les nostres vides provoca hipotecar el present en una cursa a l'infinít que ens deixa sense futur.

Davant d'això, l'única alternativa possible és revalorar la vida. No com a simple posada en valor de totes les feines que la cuiden, des de les sanitàries a les de vetlla, sinó també de buscar mesures, personals i col·lectives, que garanteixin **viure bé**. És a dir, fer de la defensa de la vida un eix de la nostra lluita organitzada.

Aquesta revaloració de la vida implica qüestionar els models tradicionals que hem heretat, en què les tasques de cura i sosteniment de la vida han estat assignades a les dones i, per tant, una font de desigualtat social i econòmica entre homes i dones. Sota aquest model, les dones i altres subjectes cuidadors hem estat obligades a dedicar la major part del nostre temps a les tasques de reproducció de la vida. Creiem que cal una redistribució d'aquestes feines, **generant xarxes de cures dins i fora dels nuclis familiars**, entre dones i homes, per tal que sostenir la vida no recaigui en les de sempre.

Veiem, però, que el canvi no vindrà per pràctiques individuals sinó per una organització col·lectiva. Una política veritablement ecofeminista es construeix tant des de les institucions, a través de mesures que defensin tots aquells aspectes del bon funcionament de la vida a les nostres societats, ja siguin les cures o la biosfera en general, com també des de la societat civil, a través de la defensa de l'Estat del benestar i del territori. En definitiva, **posar la vida al centre és la simple i radical idea que totes**, éssers vius no humans inclosos, **tenim dret a tenir les nostres existències garantides**. I això passa per avantposar-les al creixement econòmic il·limitat i a l'opressió, però sobretot a la dominació per raó de gènere.

Un feminisme en lluita pels drets LGTBIQ+

El feminisme que defensem és interseccional, trans* inclusiu i racial. L'entendem com una lluita emancipadora de totes aquelles persones que pateixen discriminació i que busca teixir aliances, per a transformar la realitat social i fer caure el sistema patriarcal, racista i capitalista. No podem oblidar que totes les categories biològiques, socials i culturals que ens oprimeixen, com el gènere o el sexe, interactuen amb altres eixos com la classe, l'ètnia o l'orientació del desig, i estableixen sistemes multinivell de dominació i discriminació.

Per aquesta raó, volem construir les lluites LGTBI des de les lluites feministes. Les persones lesbianes, gais, bisexuals, trans* o intersexuals som objecte de discriminació, assetjament i violència a les aules, a la feina, al carrer, a les nostres cases, etc. De fet, en els últims anys hem vist com les agressions físiques al col·lectiu s'han triplicat a Catalunya. És imprescindible que com a organització juvenil aprofundim en garantir els drets de les persones LGTBI joves. Exigim accions i polítiques efectives que revertixin aquestes situacions de desigualtat i ens assegurin que podem **viure lliurement i plenament d'acord amb la nostra identitat de gènere o orientació del desig**.

Cal que fem especial menció a un col·lectiu que pateix greus situacions d'injustícia: les persones trans*, que estan vivint una situació que no podem passar per alt. Posar la vida al centre vol dir, com dèiem més amunt, no deixar ningú enrere. Organitzacions conservadores i moviments transexcloents, coneguts en anglès com a TERFS (Trans-Exclusionary Radical Feminists), s'estan esforçant per negar l'existència de les persones trans* i excloure-les del seu espai dins la lluita feminista.

En aquest sentit, com a feministes, lluitarem per garantir els drets de les persones trans*. Per això, reivindiquem el dret a la lliure determinació de la identitat sexual i de l'expressió de gènere com a dret humà que forma part del desenvolupament lliure de la personalitat. Ho tenim molt clar: **les dones trans* són dones, els homes trans* són homes i les persones no binàries són persones no binàries**.

El 2018, la Organització Mundial de la Salut (OMS), va reconèixer que les identitats trans* no son cap malaltia. Amb tot, el 2020, la legislació espanyola segueix exigint un diagnòstic psiquiàtric com a "disfòriques" a les persones trans* que volen accedir als seus drets. Per

aquesta raó **reivindiquem una llei que despatologitzi i desmedicalitzi la condició trans*** i que no obligui a prendre hormones ni a operar-se, ni a tenir un diagnòstic mèdic.

Així mateix, les persones trans* pateixen la discriminació del sistema. El col·lectiu, un dels més vulnerabilitzats, pateix una de les majors taxes d'exclusió social a Espanya: un 80% de les persones trans* estan a l'atur. Per això, es veuen obligades a acceptar l'explotació i la precarietat en les seves vides. Aquesta marginació que pateixen afecta el seu dret a la salut. L'enquesta Transgender Europe Survey demostra que les persones trans* i no binàries tenen pitjors indicadors de salut i benestar: el risc d'intentar suïcidar-se és 8 vegades superior entre les persones trans* que les persones cis. No ho podem consentir.

Cal que generem les condicions de possibilitat pertinents per donar lloc a un dispositiu legal que tingui com a objectiu la **presència i la integració de les persones trans* en el teixit social i cultural**. Per això proposem avançar en la regularització de protocols d'acompanyament i estratègies de no discriminació, habilitant espais de sensibilització i normalització cap al col·lectiu.

Així doncs, des de Confluència Jove no tolerarem actituds, ideologies transexcloents o transfòbiques. Ens comprometem amb les lluites de les persones trans*, la seva dignitat i els seus drets. D'aquesta manera, avançarem en la transformació d'una societat més justa i més feminista. **Si ens toquen a una, ens toquen a totes, ja siguem cis o trans*!**

Feminisme contra l'explotació de les dones

Rebutgem el tràfic de persones, l'explotació sexual i la reproductiva, que recauen majoritàriament en dones i nenes. Lluitem contra aquests sistemes d'explotació, ens comprometem a abordar les vulneracions de drets humans i a treballar pels drets de les dones que exerceixen la prostitució.

Així doncs, demanem un intent d'assentament i de debat, comptant amb les dones protagonistes, per vetllar per totes aquelles que segueixen estant coaccionades i vetllar perquè puguin trobar una sortida, emparada per l'Estat i sota la seva protecció, per aconseguir un futur digne on es garanteixin els drets humans.

El feminisme serà interseccional o no serà

Del total de dones assassinades per violència de gènere a Espanya entre el 2003 i el 2017, el 32% eren dones estrangeres, 294 dones en números totals. Això suposa que els assassinats d'estrangeres afecten 30 dones per cada milió d'estrangeres al país, mentre que els assassinats de dones espanyoles afecten 5 per cada milió d'espanyoles. En referència a les denúncies per violència de gènere, el nombre total de víctimes implicades durant el 2017 va ser de 158.217, sent-ne el 30,9% estrangeres (48.110). En els últims anys es manté la tendència d'entorn del 30% de dones migrants implicades en denúncies per violència de gènere: 6 per cada mil dones són espanyoles; mentre que 24 per cada mil dones són estrangeres residents al país. Pel que fa a l'àmbit laboral i educatiu, difícilment veiem persones estrangeres, dones sobretot, ocupant càrrecs de responsabilitat o fent estudis superiors. Això es deu a què a part de disposar de pocs recursos en la majoria de casos, també reben una doble pressió en ser dones i estrangeres que les impulsa a fer de mestresses de casa o treballs més precaris.

Davant aquestes esgarrifoses xifres, que denoten una discriminació per raons de gènere i raça, organitzacions i activistes com Afroféminas, Angela Davis o Audre Lorde han estat i són les qui han posat de manifest la importància de crear lligams entre la lluita antiracista i el feminisme. **No podem ignorar la interacció que hi ha entre raça, classe i gènere, creant així espais i comportaments amb una doble o triple discriminació** i opressió respecte les dones blanques, occidentals i europees. Per això lluitem per l'eradicació del feminisme

hegemònic, que acostuma a ser blanc, occidental i de classe, i reivindicuem una diversitat feminista que no hegemonitzi les lluites i les opressions; fer-ho seria esborrar la ferotge discriminació racista que pateixen totes les dones que s'han vist interpel·lades per la seva procedència.

Veiem com una obligació saber, escoltar i entendre que les dones que procedeixen o tenen arrels d'altres països no europeus s'enfronten, dia rere dia, a discriminacions masclistes i racistes de forma sistemàtica. Per això, **entendem la lluita feminista com un espai unificat però heterogeni en tots els seus nivells d'opressió**; així podrem treballar i donar resposta de forma contundent a totes les desigualtats que les dones sofreixen per ser dones i migrades. No entenem, ni tolerem, un altre sistema de reivindicació feminista que no sigui interseccional, ja que obviar la diversitat cultural dins l'espai feminista fa que sigui banal i poc eficaç. La diversitat cultural és la font de coneixement i pluralitat més important que existeix i, alhora, la font que pateix més maltractament i desigualtats: unificar un espai, que per definició és divers, causa desproporcionalitat i discriminació respecte a les nostres germanes.

El feminisme viu en constant evolució i adaptació; la perspectiva interseccional inclou a totes les dones, diversitats i lluites. Només així podem analitzar i intercanviar les opressions que cada una vivim, de forma diferent, per lluitar i erradicar aquest sistema que ens ofega, a diferents nivells, dia rere dia.

Un feminisme de les reivindicacions laborals

Al llarg de la història hem vist com les dones hem passat d'estar invisibilitzades a la llar a formar part del sector actiu de la societat i a ocupar serveis essencials que, sense les dones, no podrien subsistir com els sectors de les cures i l'educació. Malgrat ocupar un lloc essencial dins la societat i del món laboral, les dones seguim sent subjectes actius de discriminació laboral i salarial, tal i com es reflecteix en les dades nacionals, estatals i universals.

Hem de lluitar per canviar la discriminació laboral que afecta a les dones pel fet de ser-ho i especialment pel seu rol en les cures i la maternitat. En aquest sentit, defensem que qualsevol dona pugui desenvolupar el seu treball i la seva carrera en igualtat de condicions i que pugui accedir a llocs de presa de decisions amb el mateix reconeixement i prestigi que els homes.

Capítol II. Som la generació climàtica: L'última que pot evitar el col·lapse

La nostra és la generació climàtica. Som la primera que patirà els efectes més greus del canvi climàtic i l'última que pot fer alguna cosa per evitar que la catàstrofe arribi. Perquè sí, estem parlant d'un fenomen de proporcions catastròfiques: depenent de variacions de poc centígrads als nostres termòmetres, el món tal i com el coneixem es pot enfrontar a una nova gran extinció massiva, la sisena que pateix el planeta.

Però no cal que parlem en futur, perquè **el canvi climàtic ja ha arribat**. Els grans temporals com el Glòria, a principis d'any, ens van demostrar fins a quin punt és greu tenir efectes climàtics forts de manera més sovint. A això li hem d'afegir la dimensió ecològica: la nostra entrada a ecosistemes exòtics provoca no només la destrucció del fràgil equilibri que hi impera, sinó la seva incorporació en els nostres. Així, passem de veure a óssos polars buscant menjar entre la brossa de Sibèria a sofrir pandèmies com les del coronavirus, provocades pel salt d'agents infecciosos d'animals a humans.

La causa d'aquesta emergència climàtica i ecològica és enorme i aparentment inabastable perquè, com hem pogut veure, el nostre canvi d'hàbits no ha servit per millorar la situació. Tot allò que ens havien ensenyat des de petites, com reciclar "per tenir cura de la natura", canviar una mica el nostre model de consum per "llençar menys" o anar en bicicleta "per no contaminar tant", s'ha provat insuficient. **No hi ha mesures individuals per a un problema col·lectiu**. El culpable d'aquesta situació és aquest sistema que vivim, que abusa de cossos i entorns per a seguir posant el benefici econòmic davant la vida.

La crisi climàtica i ecològica és un agreujant de la resta de crisis que patim a causa de la seva dimensió global. L'única alternativa perquè les nostres societats segueixin existint, i que les nostres vides individuals no es tornin completament insuportables, és recollir la tradició de l'ecosocialisme per a actuar contra aquest sistema neoliberal i extractivista que ens explota i sotmet al creixement il·limitat. Necessitem una alternativa, i les joves estem disposades a trobar-la!

Posem en valor la vida no humana, preservem la biosfera!

Una de les diverses conseqüències que ha provocat el desenvolupament de l'expansió humana pel planeta, així com les nostres activitats d'explotació, ha estat posar en risc l'actual equilibri dels ecosistemes que formen la biosfera. Amb exemples com la desforestació o la caça furtiva d'animals salvatges, estem veient disminuir la varietat de flora i fauna a nivell mundial a una velocitat alarmant. Per això convé no només parlar de crisi climàtica, sinó també de crisi ecològica. La **pèrdua d'ecosistemes sencers provoca efectes que es retroalimenten** fins a punts insospitats, com hem pogut veure amb la pandèmia del coronavirus. Tanmateix, la pesca i la caça descontrolades no són les úniques culpables d'aquest atac als ecosistemes. Diverses organitzacions ecologistes de tot el món acusen la indústria agroalimentària no només de generar una part important de les emissions globals, sinó també de ser les principals causants d'aquesta explotació i destrucció d'entorns naturals.

És en aquest context on trobem que cada cop més joves apostem per fer canvis en els nostres models alimentaris, sobretot adoptant estils de vida vegetarians o vegans. Però també hem de reconèixer que aquests canvis individuals, tot i que necessaris per començar a generar consciència, no tindran un impacte real sobre aquestes grans multinacionals si no **apostem per realitzar canvis en la producció d'aliments** de manera col·lectiva.

Per a fer-ho, és necessari preservar una biosfera en perill, entenent que els humans no som els únics éssers que vivim al planeta. La natura no està a la nostra disposició, sinó que hem de veure les nostres societats com a part dels diversos ecosistemes que ens envolten. Per això, la sobreexplotació ramadera o la desforestació per a noves plantacions, principalment per a alimentar uns animals domèstics que després seran sacrificats, és una alteració d'aquests ecosistemes.

La preservació de la biosfera, però, va més enllà de la no explotació agrícola o ramadera del territori. Té bona part de **canvi de model de consum**, posant en valor l'alimentació de proximitat per la seva menor petjada ecològica comparada amb aliments que vénen de l'altra punta del món. A més, això incentiva a la revalorització de feines agrícoles locals de l'Espanya i la Catalunya buidades i, sovint, oblidades. En aquest sentit, combatre les patents de llavors transgèniques, en mans de multinacionals, és un imperatiu per a tota política emancipadora del món rural i per la preservació dels seus ecosistemes. L'economia circular es una eina de transformació en aquest sentit, ja que evita el transport massiu de mercaderies que acabaran tornant al nostre territori. La reutilització, el reciclatge i la transformació de materials per a ús propi és una gran eina a les nostres mans per a vincular la dinamització econòmica i la defensa ambiental.

Tampoc hem d'oblidar-nos del maltractament que reben els animals. La societat ha de **reconèixer i preservar els drets i les necessitats dels animals** i, per això, és important que es portin a terme polítiques que garanteixin la seva protecció i el seu benestar, prohibint activitats com la tauromàquia i altres de similars, dotar d'espais de lleure per a animals, disposar de mitjans i recursos per a protectores i santuaris, elaborar protocols d'actuació i de gestió d'animals urbans, etc.

Finalment, cal remarcar que per aconseguir la conservació de la biosfera cal apostar per plans ambiciosos de **renaturalització dels espais degradats** i un canvi en el model i d'hàbits per fer que l'impacte humà en la natura no sigui tan gran. L'objectiu ha de ser frenar les pujades de les temperatures i l'augment de catàstrofes naturals, així com retornar l'equilibri a tots els ecosistemes del planeta. Per combatre el col·lapse cal prendre accions immediates amb realisme que donin a conèixer una visió científica acurada de l'emergència a tota la societat, especialment a les futures generacions. Totes les institucions han d'anar de la mà per combatre un problema global. Si volem combatre l'extinció, l'única alternativa possible és la valentia!

Per uns entorns urbans habitables: renaturalitzem els nostres pobles i ciutats

A Catalunya hi vivim un total de 7,5 milions d'habitants, dels quals 5,3 milions viuen a l'àrea metropolitana de Barcelona, és a dir que són població urbana. Aquesta situació afecta la manera com la nostra societat es relaciona amb l'entorn i, de fet, com entenem la vida urbana en si mateixa: se'ns ha ensenyat a entendre la ciutat com un espai millor que el camp, aplicant un model de vida completament individualista en un entorn cada cop més agressiu per a la vida humana. No només pel deteriorament de les condicions de vida amb lloguers inassumibles i sous de misèria, sinó també per l'explotació de la biosfera urbana a causa d'un model de construcció desenfrenat que ha fet de les ciutats espais grisos on viure.

Davant d'aquesta realitat, **fer de les ciutats llocs on viure i no només sobreviure** ja no és una necessitat, sinó una obligació. Per començar, cal repensar plenament l'extensió de les ciutats: no poden seguir creixent de manera indefinida a expenses de buidar barris sencers de les seves veïnes, sinó que hem de limitar el seu creixement. El consum energètic i l'impacte ambiental són especialment elevats en el manteniment dels habitatges i, per això, cal destinar recursos a la seva rehabilitació i adaptació climàtiques. Fer de les nostres llars cases habitables on puguem fer-hi vida ha de ser part d'aquesta nova concepció i remodelació per la què apostem, especialment important en situacions de confinament davant de malalties amb potencial pandèmic. Cal apostar per un model d'habitatge ecològic i cooperatiu o comunitari, amb edificis autosuficients que estiguin dotats amb les últimes tecnologies i causin el menor impacte climàtic possible.

De la mateixa manera, cal que **les nostres ciutats siguin més resilents als efectes climàtics extrems** que ja estem patint, com el temporal Glòria o les constants onades de calor. Apostem per repensar les nostres ciutats per a les seves veïnes, i no per als vehicles de motor que hi transiten. Per això cal dotar-les de més espai per a vianants i mobilitat

sostenible, com carrils bici i un transport públic a l'abast de tothom. En aquesta aposta per a repensar les ciutats no podem oblidar, tampoc, la **substitució del gris pel verd**: si volem fer de les nostres ciutats uns veritables refugis climàtics, les hem de renaturalitzar. Els arbres, així com la resta de vegetació urbana, han de deixar de ser decoracions per passar a entendre's com a pulmons de reducció de contaminació i d'estabilitzadors del clima.

Aquest nou model de ciutat ha d'estar basat en la **proximitat dels serveis** i la seva **titularitat pública o comunitària**. En són exemples la gestió de residus, que cal que s'adeqüi a necessitats locals i de barri oferint serveis com el porta a porta per millorar el reciclatge, però també fent de l'aigua i la generació d'energia prioritats del món local: no hi pot haver una vida sobre el planeta si les nostres necessitats bàsiques no estan garantides.

Cap a un Nou Acord Social i Ecològic: el Green New Deal

Coneixem com a *New Deal* el canvi de paradigma en la política social i econòmica dels Estats Units de la primera meitat del segle XX: en un context de crisi econòmica, la inversió estatal i l'empoderament sindical van servir per millorar la qualitat de vida d'una part de la societat estatunidenca. Malgrat tot el que va aportar, és evident que va ser una manera de fer sobreviure el model capitalista: la seva lògica es va basar en el consum massiu per a reactivar l'economia, sense buscar la redistribució de la riquesa de manera efectiva per tal de no qüestionar l'estabilitat del sistema i de les seves elits.

En una situació similar, i davant la necessitat d'impulsar un canvi de model socioeconòmic que tingui en compte la crisi climàtica i ecològica, hem de tenir clar que justícia econòmica i justícia climàtica van de la mà. Per això apostem per un Green New Deal que aposti per polítiques expansives, on l'Estat i les administracions públiques tinguin un paper preponderant, amb una fiscalitat verdaderament progressiva i verda. **El Green New Deal ha de deixar de ser una proposta de greenwashing per passar a ser una proposta de base local i d'esperit global**, l'objectiu del qual propugni no només uns límits d'emissions entre Estats a través d'un instrument jurídicament vinculant en el marc del Dret internacional, sinó que sigui una proposta comprensiva i integral que sancioni les conductes que posin en risc el clima per part de persones i institucions i reguli la importació descontrolada i l'acumulació per desposseïció de base capitalista. Ha d'apostar per polítiques contràries a l'ordre econòmic predominant, que tingui esperit ecofeminista i impulsi iniciatives de decreixement de certs sectors econòmics per a què el model circular local en permeti l'aparició d'altres que atenguin a les necessitats de les comunitats per sobre de les del mercat, sent sobiranes sobre la terra.

El Green New Deal, però, no és només una proposta econòmica o ecologista; és la **proposta d'un pacte intergeneracional**, que permeti fer compatibles les aspiracions vitals dels diferents grups socials **per a què ningú no quedi enrere**. Hem d'entendre que la gent comuna que no som culpable d'aquesta emergència ni hem de carregar-nos amb tota la culpa, sinó que hem de denunciar a les grans empreses i al sistema consumista com a principal responsable de la situació.

Per a poder fer realitat aquest projecte, és necessària una gran mobilització de recursos públics que permeti finançar projectes sostenibles i crear ocupació de qualitat, tenint en compte la importància de l'R+D+I i finançant-lo segons les necessitats del sector. És important, doncs, remarcar que el concepte "sostre de despesa pública" ha de ser succeït pel de "sòl d'ingressos públics"; **sense justícia fiscal i sense impostos redistributius serà impossible finançar polítiques transformadores**.

Per a poder avançar cap a un Green New Deal, cal que les forces progressistes ens posem d'acord i tirem endavant objectius concrets a nivell internacional: limitació d'emissions de CO₂, creació d'un nombre determinat de llocs de treball i mínim d'inversió en relació al PIB de diferents sectors públics. Aquestes iniciatives han d'anar molt més enllà del simple *greenwashing* que proposen algunes formacions: per exemple, hem de tenir en compte que

canviar la xarxa de mobilitat fòssil actual per una xarxa de mobilitat elèctrica requeriria no només d'un gran desenvolupament d'infraestructures de manera immediata, sinó que tota la seva creació dependria de l'extracció de minerals i metalls pesants del Sud global. El Green New Deal no pot, doncs, basar-se en promeses vagues de pedaços al sistema neoliberal; ha de ser un **pas en la construcció d'un nou model social, econòmic i productiu** allunyat de l'actual neoliberalisme, però també del capitalisme verd que només busca mantenir l'status quo incloent el discurs ecologista en el model productiu actual.

Tampoc hem de fer la vista grossa a l'energia nuclear i tèrmica, fonts d'energia no renovable, ja que l'ampliació del contracte d'aquestes activitats representa un risc tant pel nostre clima com per la salut de la població que viu prop d'aquestes centrals, la qual té més risc de desenvolupar malalties com el càncer i problemes respiratoris. Per tant, denunciem fermament les actituds com la de l'actual govern de la Generalitat de Catalunya, el qual permet que se n'allargui la producció fins al 2027. Com a alternativa cal reactivar les centrals d'energia renovable, com les eòliques, geotèrmiques, hidràuliques i solars tancades majoritàriament durant la crisi del 2008, i construir-ne de noves. Ens oposem a la biomassa i a la incineració de residus així com a les incineradores de purins, com les existents al llarg de la província de Lleida, ja que l'ús del gas natural en la combustió d'aquestes deixalles produeix compostos com les dioxines i furans potencialment cancerígens. Així doncs, demanem la seva eradicació a causa de l'empitjorament de la qualitat de vida de les persones que viuen al voltant i la contaminació atmosfèrica que provoquen.

Per això cal que el Green New Deal no es quedi només a nivell estatal, sinó que cal adaptar l'Acord als diversos nivells institucionals. Igualment, una iniciativa d'aquestes característiques no es pot fer només des del marc de l'Estat-nació pel desplegament financer i polític que requereix. Cal tenir-hi en compte el marc supra-estatal, amb la UE com a eina més efectiva per a engegar programes de cooperació entre estats o regions alhora que finança i dota de recursos tot l'Acord. Igualment, no es poden entendre polítiques adaptades a les necessitats més reals i immediates de la ciutadania sense la subsidiarietat; és a dir, dotant a municipis i regions d'un paper rellevant en el canvi de model. **El Green New Deal que defensem implica un canvi en el sistema de baix a dalt, descentralitzant les polítiques perquè els seus efectes siguin globals!**

Capítol III. Som la generació de l'emancipació: pel dret a la pròpia vida

Les joves som filles de l'Estat del Benestar; el veiem com la manera per la qual garantir-nos una vida digna, a nosaltres i a les altres generacions. Per això, **el defensarem davant qualsevol privatització i lluitarem per reforçar-lo**. Reivindiquem no només un Estat del Benestar més robust i estable, sinó també la seva transformació per ressaltar la importància de les cures, de manera que posi l'atenció en les persones i les seves necessitats, adaptant-se a tota situació de vulnerabilitat.

Vivim en un sistema malalt basat en estructures d'opressió sota un model capitalista i neoliberal. És producte d'unes elits que només busquen extreure el màxim benefici econòmic possible, a les quals no importa el més mínim les necessitats bàsiques de la gent. Per a això no només tenen el control dels mitjans de producció, sinó que adapten els mitjans de distribució a noves fórmules que permeten seguir creant nous vincles d'opressió. Aquest és el cas de les plataformes, com Deliveroo o Uber.

L'Estat del Benestar ha estat una manera d'actuar contra aquests abusos, però ja no és suficient. A causa que està basat en velles concepcions de la societat, com el requisit de tenir una nacionalitat concreta, un model familiar específic o una justificació de la pròpia precarietat, s'ha complicat en excés i s'ha tergiversat la seva existència. Com a joves tenim el deure de repensar-lo i posar al centre les necessitats per a mantenir una vida digna al segle XXI.

De l'Estat del Benestar a l'Estat de les Cures: per un sistema que garanteixi la vida

Malgrat que a nivell estatal la Constitució del 78 recull en la teoria legal les necessitats de l'Estat del Benestar, amb el pas dels anys hem pogut observar, i experimentar en les nostres pròpies pells, que aquests suposats drets no es garanteixen en la pràctica. A això se li ha de sumar el fet que la dreta, catalana i estatal, ha encapçalat iniciatives de privatització de l'Estat del Benestar que l'ha desproveït, en part, del seu sentit.

Davant d'aquesta realitat, apostem per transformar l'Estat del Benestar en l'Estat de les Cures, enfocat a garantir les vides dignes de tothom. Això passa per **reforçar i blindar les estructures de l'actual Estat del Benestar i recuperar totes les privatitzacions i externalitzacions** que s'han permès durant els anys de l'hegemonia neoliberal, tant conservadora com socialdemòcrata.

Cal recordar que som la primera generació que té unes pitjors perspectives de futur que els nostres pares. Hem de tenir en compte que la societat actual ha evolucionat des que les primeres mesures per garantir-ne la vida es van implementar; han sorgit noves necessitats, els models de relació social i familiars han canviat i les comunitats que la formen s'han fet més diverses. Per tant, **cal que els serveis proveïts per l'Estat passin a adaptar-se a aquestes noves realitats**; que deixi de cuidar a les famílies amb definicions caduques i passi a cuidar els individus en tant que membres de comunitats.

Això no vol dir, òbviament, negar el rol de les necessitats socials en general. Posar l'atenció en l'individu, entendre que l'atenció directa ha de ser cap a les persones, permet adaptar els serveis a les necessitats concretes: no han de ser necessàriament igual entre dos barris amb una població d'edats diferents, per exemple.

Cal operar en una **lògica redistributiva que anivelli l'accés a una vida digna** per a tothom, que complementi la redistribució de la riquesa i no deixi ningú enrere. La lògica ha de ser de tendir cap al proveïment de serveis públics completament garantits i a l'abast de tothom, d'acord amb les seves necessitats personals canviant però a través de la plena accessibilitat per a tothom qui ho necessiti.

Perquè aquest model sigui plenament operatiu necessita descentralitzar i desburocratitzar els serveis, permetent el seu proveïment flexible a nivells infra-estats com les regions, les àrees

metropolitanes o els municipis. La **participació ciutadana i la humanització dels serveis han de ser una realitat constant**; hem d'assumir que les nostres societats canviaran amb el pas dels anys i, per tant, sorgiran noves necessitats que no podem deixar que siguin controlades per un mercat privat que només s'interessa pel seu propi benefici.

Joves en lluita: ampliem els serveis públics per a una nova normalitat!

Les joves lluitem per a garantir una atenció integral en les nostres vides i les de la resta de generacions; volem **aconseguir la plena emancipació** i la realització dels projectes personals i comunitaris que tenim com a individus i societats. Per a aconseguir-ho, ens cal repensar les lògiques de les polítiques que es desenvolupen actualment i desplegar-les de manera plena. En aquest sentit, la nova normalitat que està sorgint després del més dur de la pandèmia és l'ocasió perfecta per a fer-ho.

Com hem vist, la sanitat i les tasques de cura s'han de convertir en una prioritat. No és només necessari revertir les privatitzacions, sinó que cal posar en valor la importància de tenir un **sistema sanitari 100% públic i de qualitat**. La cobertura de la sanitat ha d'estar garantida a tothom, independentment de l'origen i de la identitat sexual, perquè l'entendem com un dret bàsic i inalienable. Ho volem fer a través de garantir l'atenció primària i comunitària, i ampliant la concepció de la salut pública a tots els aspectes que garanteixen la vida d'una persona: el tractament de malalties físiques, incloent-hi la provisió de vacunes i tractaments preventius, sí, però també la salut mental, sexual i reproductiva, ocular, dental i d'assistència a la dependència. Gaudir d'una bona salut, sigui en l'àmbit que sigui, no pot ni ha de ser mai un privilegi només a l'abast de qui el poden pagar.

El fet d'haver redescobert la importància de viure en llars dignes ens ha de fer incrementar les nostres demandes i la defensa d'habitatges assequibles que garanteixin que tothom tingui dret a viure sota sostre i que permeti especialment l'emancipació juvenil. En aquest sentit, cal desenvolupar les iniciatives que busquen **consolidar el dret a l'habitatge com un dret de ciutadania**, com ara l'increment dels parcs públics o municipals d'habitatge. De la mateixa manera, cal atacar de manera directa l'actual model de tinença de l'habitatge, sobretot en mans de grans tenidors que especulen amb els preus dels lloguers. Per això veiem important seguir lluitant per a implementar nous models de tinença alternatius, com la masoveria urbana, les cooperatives d'habitatge o el dret de superfície, així com el control municipal del preu dels lloguers. A nivell juvenil, mesures com la creació de borses de lloguer per a persones joves han de ser implementades més sovint i articulades a través de les característiques vitals de les nostres generacions: pocs anys cotitzats al mercat laboral, condicions adaptades respecte al nostre poder adquisitiu, tarifes màximes establertes dependent de les nostres realitats a través del càlcul del salari mitjà, etc.

La pandèmia ha afectat també la manera com enteníem el treball, posant de manifest la precarietat que viu bona part del mercat laboral a nivell estatal. Estem patint els efectes d'allò que ja podem considerar una nova crisi social i econòmica: cada dia sorgeixen nous conflictes laborals per tot el territori que amenacen amb acomiadar centenars i milers de treballadores/rs, en especial del sector industrial. Ho veiem en els casos d'acomiadaments en empreses com Nissan, Saint Gobain Glass, Robert Bosch, Nobel Plàstiques, Aрызta Bakeries, etc. No podem permetre de cap de les maneres aquests acomiadaments; necessitem garanties per protegir i donar continuïtat a tots aquests llocs de treball. Tampoc podem oblidar-nos de la precarització estructural que patim les joves, que ve de lluny, de la Gran Recessió del 2008, i ens afecta a l'hora de trobar una feina digna en acabar els estudis, independentment del nostre nivell formatiu. Per això, no només hem de seguir lluitant per reclamar drets laborals i sous dignes, sinó que és necessari tirar endavant un **profund replantejament del treball**, que ha de passar per trencar la relació de dominació a la feina i hem de seguir lluitant per reduccions de la jornada amb garantia de condicions dignes.

En l'àmbit laboral hem fet un salt d'anys endavant en quant a telematització del treball. Després del primer confinament, moltes empreses han vist en el teletreball una opció més econòmica i amb menys despeses en quant a desplaçament, cosa que pot desencadenar l'eradicació definitiva de molts llocs de treball presencials. Això tindria efectes devastadors per a la classe treballadora de tot el territori, especialment de les zones rurals i despoblades. Així doncs, **hem de lluitar per a que la legislació actualitzada d'aquesta nova normalitat professional protegeixi a la classe treballadora**, dotant-nos de les eines per a treballar des de casa sense que suposin una despesa afegida. A més, demanem una compensació de les despeses del treball a distància i la garantia del dret a la desconnexió digital.

Garantir un treball per a tothom passa per la **reducció de la jornada laboral a quatre dies, o trenta-dues hores setmanals**, per tal que tothom pugui disposar de més temps per a dedicar-lo a feines no econòmicament productives, almenys sota el model capitalista actual. El cooperativisme i l'emprenedoria social són alternatives a seguir desenvolupant i models des que elaborar aquestes alternatives.

La **promoció de l'associacionisme** de qualsevol tipus, i el dret a vot de les persones a partir dels 16 anys i migrades, necessiten polítiques que en garanteixin la seva existència; es faran realment tangibles no només quan siguin reconeguts legalment, sinó també quan es vegin acompanyats d'una defensa al temps lliure de la ciutadania i de la seva no-explotació. Només així aconseguirem desenvolupar alternatives veritablement emancipadores de relació social, tant en termes d'oci no centrat en el consumisme com en termes de participació ciutadana.

El **transport públic**, més enllà de la zona metropolitana, és una eina d'equilibri i descentralització territorial, a banda de ser una via d'accés a molts serveis que, malauradament, no existeixen a tots els municipis. Seguint el principi d'igualtat d'oportunitats per a totes les persones i territoris, hem de vetllar per una inversió sostenible i respectuosa amb el medi que garanteixi, alhora, un servei públic assequible, econòmic i de qualitat.

Capítol IV. Som la generació de les lluites estudiantils: per una educació pública i de qualitat

L'última dècada a Catalunya ha estat de grans canvis al món educatiu. La crisi del 2008 va esdevenir una crisi social i econòmica que va fer que moltíssimes famílies perdessin les seves fonts d'ingressos. Els anys de majoria absoluta del Partit Popular a l'Estat espanyol han endarrerit i silenciado demandes i lluites estudiantils, retallant serveis públics i afectant a la seva qualitat i fortalesa, com hem vist al sistema educatiu. Aquest fet s'ha agreujat encara més a Catalunya amb els governs de CiU, i després de JxC i ERC, on l'educació pública va patir grans retallades i un augment de les taxes universitàries. No ha estat fins que no hi ha hagut un govern progressista a l'Estat, i després d'anys de lluita del moviment estudiantil, que no s'han rebaixat un 30%.

Un sistema educatiu just i igualitari

La LOMCE o Llei Wert es va impulsar per reduir la despesa pública en educació, causant una onada de manifestacions de tota la comunitat educativa i els suports d'altres entitats i organitzacions. Aquesta contrareforma imposava un model de retallades i centralització, acabant amb la LOE i impeding l'estabilitat del sistema educatiu. A més, aquesta llei permetia a l'Estat controlar el contingut de l'ensenyament a les matèries troncales, treia tota l'autonomia dels centres i exclouia els claustres i els consells escolars de la presa de decisions. Igualment, la LOMCE atacava directament la immersió lingüística, model d'èxit, inclusió i cohesió social a Catalunya, mitjançant la imposició d'una segregació per la llengua i envaint les competències autonòmiques.

El nou escenari polític a l'Estat espanyol ha de construir i blindar un sistema educatiu que protegeixi les famílies més vulnerables, que aposti per una **educació com un dret universal i com una eina igualadora**, des de la justícia social i el laïcisme. Cal treballar perquè l'educació segregadora, representada per les escoles i instituts concertats i privats, es vagi suprimint progressivament i l'escola pública assumeixi la demanda, amb més recursos i capacitats.

Des de Confluència Jove creiem que l'accés a l'educació és un dels pilars d'una societat democràticament justa. És un element essencial per a l'equitat social i és garantia de tots els altres drets. Una educació universal de qualitat, on l'equitat sigui el seu principal valor, contribueix a igualar les oportunitats de tothom, genera societats desenvolupades, crítiques i democràtiques. Per aquest motiu, defensem una educació pública, gratuïta i de qualitat.

L'educació, en totes les seves etapes educatives, ha de garantir la igualtat d'oportunitats i actuar com a servei públic, garantint una veritable gratuïtat a partir d'un finançament públic complet. Aquesta condició només serà possible si s'acompanya d'un sistema fiscal just i fort. En considerar-la un dret fonamental, creiem que la recaptació d'impostos progressius ha de provenir d'una altra font i no a partir de l'educació. **El finançament públic per l'educació hauria de ser com a mínim del 7% del PIB.**

Tanmateix, hem de reconèixer que la despesa de les famílies en l'educació no només ve donada pel pagament de les matrícules o la compra d'eines d'estudi. En molts casos també ve donada per l'emancipació a què es veuen forçats les estudiants de tot el territori per a poder continuar els seus estudis. Tant és així que moltes estudiants no poden seguir amb la seva formació a causa d'una emancipació forçosa que no pot ser finançada per factors econòmics, imposats i externs. Per exemple, ens trobem com les beques d'ajuda per a la residència escolar i el transport són insuficients i no responen a la despesa real, ja que no tenen en compte l'encariment del preu dels lloguers. Aquest fet provoca que l'accés a l'educació no sigui igual per a totes. Per això, lluitem perquè la regulació dels lloguers sigui efectiva i eficaç per a totes aquelles estudiants provinents de famílies treballadores i que estudiar deixi de ser un dret per les persones benestants. **Reivindiquem un sistema de**

beques públic, just amb les classes socials, que atengui criteris territorials i de mobilitat sostenible i que elimini les diferències provocades pel desplaçament.

L'educació que volem és:

En català: som defensores de l'educació en català per tal que l'escola contribueixi a la igualtat d'oportunitats de tot l'alumnat a partir de la immersió lingüística, que és el model que assegura el coneixement i la preservació del català i la seva cultura.

Sostenible: volem una educació que promogui polítiques sostenibles a totes les edats, que promogui el reciclatge, que utilitzi serveis més sostenibles i ecològics (tant menjadors com serveis de neteja) i fomenti una cultura i educació alimentària sana. Però no només això, sinó que també creiem que s'ha d'implementar al currículum de l'educació obligatòria una assignatura sobre medi ambient i sostenibilitat.

Laica: considerem necessari garantir la laïcitat de tot el sistema públic d'ensenyament. Ens oposem a considerar activitats religioses com a curriculars a més de qualsevol finançament d'organitzacions i/o institucions religioses. La defensa de la laïcitat no ha de suposar un encobriment a la confecció catòlica, que per ara és hegemònica. Cal que les religions s'expliquin des d'un punt de vista històric i social per entendre la configuració de les nostres civilitzacions i no des d'un punt de vista dogmàtic i de fe a qualsevol confecció.

Democràtica i participativa: és necessari que totes les decisions siguin consensuades amb els diferents actors de la comunitat educativa, que es garanteixi la presència i la representació del sector d'estudiants en les administracions públiques (consell escolar de Catalunya, consell escolar municipal, etc.) i en els instituts, facultats i universitats.

Diversa, inclusiva i sense discriminacions: Volem una educació que fomenti la paritat, pluralitat i la interculturalitat als centres educatius i universitats. Considerem necessari incloure una assignatura al currículum de l'educació obligatòria basada en la comprensió, el respecte i la integració de la diversitat etnicocultural com a membres iguals de la societat. Volem que l'educació serveixi per acabar amb qualsevol discriminació racial, sexista, masclista, patriarcal, homòfoba, ètnica o religiosa. Volem un desenvolupament educatiu amb igualtat d'oportunitats. També demanem la implantació dins de l'assignatura de les Ciències Socials de continguts que reflecteixin la realitat de totes les cultures dins l'Estat espanyol, així com la inclusió optativa de cursos per aprendre les diferents llengües de l'Estat que no siguin parlades a Catalunya.

Innovadora: necessitem un canvi urgent del model educatiu. Per això, cal allunyar-nos del mètode tradicional i donar pas a una educació innovadora i dinàmica, amb una nova organització curricular i noves metodologies on l'alumne sigui l'element actiu de l'educació. Alguns dels exemples serien consolidar el pensament crític, posar en pràctica metodologies dinàmiques de classe o impulsar assignatures, projectes i matèries transversals que donin resposta a les necessitats del segle XXI. Així doncs necessitem un aprenentatge més pràctic, profund, transversal i menys dispers, i per fer-ho ens hem de fixar en l'escola nova de la Segona República. Es tracta, doncs, d'una proposta que ha de ser debatuda entre tota la comunitat educativa i un horitzó on cal arribar per a una educació de qualitat i una educació que avanci realment amb la societat.

Diem no a les concertades i privades: ens oposem tant al model concertat com al privat perquè mercantilitzen l'educació, i per tant ens oposem també a qualsevol tipus de finançament, directe o indirecte d'aquestes escoles. A la vegada, molts centres concertats i privats contribueixen a la segregació escolar: volem una distribució de centres escolars arreu del territori que garanteixi l'accés en condicions d'igualtat, independentment del lloc de residència, i que no segregui per motius de gènere, procedència o necessitats educatives.

Educació obligatòria: Creiem que cal millorar el model educatiu a la primària i a la secundària. Tenim un model amb un professorat molt ben preparat però, per la manca de recursos en l'educació pública a Catalunya, no pot atendre prou bé a la diversitat. Això exclou

de l'educació als infants que no segueixen el model estàndard que el sistema actual ha creat. Una de les mesures que és urgent implementar és assegurar una ràtio màxima de 15 alumnes a les aules d'educació infantil i de 20 a l'educació secundària. Per tal de garantir a tota la ciutadania el dret a l'educació i a la igualtat d'oportunitats, caldrà a més assolir la completa gratuïtat en tots els nivells d'educació, incloent-hi despeses materials i de menjador.

La taxa d'abandonament escolar el 2019 es situava al 19%, un increment del 2% respecte al 2017. És per això que creiem necessari l'articulació de programes per combatre aquestes altes taxes.

Amb la pandèmia del coronavirus hem vist com de necessària és la infermeria escolar. Creiem que ja és hora que s'implementi adequadament, que els centres educatius disposin de personal que fomenti hàbits saludables i realitzi les tasques sanitàries que es requereixen. Igual d'important és la salut mental, de manera que els centres han de comptar amb psicopedagogs, independents professionalment respecte el centre educatiu, que estiguin presents en la formació i el desenvolupament de l'alumnat.

Una Formació Professional digna i de qualitat

Apostem per un model de formació professional que, si bé estigui lligat al món laboral, tingui una visió global i no estigui dominat per l'empresa privada. Ens oposem a la reforma que es proposa des del Departament d'Educació, que redueix les hores de classe i augmenta les de pràctiques sense cap tipus de control a les empreses.

Cal evitar que l'FP Dual acabi transformant aquest tipus de formació en una modalitat controlada pel sector privat, guiant-se per les necessitats a curt termini del mercat i no pas per una estratègia formativa a mitjà i llarg termini. L'FP Dual no pot continuar sent una font de mà d'obra barata per les empreses de la qual puguin prescindir en qualsevol moment a baix o nul cost i que sigui utilitzada per cobrir llocs de feina necessaris i estables estalviant-se els salaris que els hi correspondrien. **Volem una formació professional gratuïta i de qualitat**, amb una **oferta suficient de places** que cobreixi la demanda, que garanteixi una bona formació, un increment de la qualificació dels llocs de treball i que asseguri la **remuneració i cotització de les pràctiques** i el treball estable per a les estudiants

Una universitat pública i per a tothom

El nostre model d'universitat és d'una **universitat pública, gratuïta i de qualitat**. Volem una universitat d'accés universal que garanteixi l'accés lliure a qualsevol ensenyament. Això només serà possible si va acompanyat d'una reforma fiscal en què les famílies amb més ingressos i/o béns mobiliaris paguin els costos de la mateixa a través de la fiscalitat. Cap estudiant ha de quedar fora del sistema universitari per raons econòmiques; per això, també estem a favor de les **beques salari**, les quals cobreixen les despeses que afronta un estudiant amb menys ingressos per tal que pugui tenir un pas pels estudis amb les mateixes oportunitats i condicions. Tot i això, **fins que no assolim la completa gratuïtat apostem per un sistema de taxes progressives**. Ens oposem completament als sistemes d'endeutament estudiantil, els sistemes de taxes establerts per les pròpies universitats, els sistemes meritòris o qualsevol altre sistema que situï l'endeutament en l'alumnat. Volem una universitat pública i a l'abast de tothom!

Per a l'accés a la universitat volem la **substitució de les Proves d'Accés a la Universitat** per un sistema de promoció i orientació d'estudis basats en el rendiment i les aptituds de l'alumnat. Les PAU atorguen molt de pes a uns pocs dies d'examen i es converteix més en una prova de nervis que de coneixements; a més, les proves premien la memorística i no tant l'aplicació del coneixement adquirit. De fet, la seva única funció és acreditar que les estudiants de batxillerat han assolit els coneixements estudiats en un mateix nivell general:

ho prova el fet que sempre hi ha, aproximadament, un 95% d'aprovat. D'això en podem extreure que els centres ja garanteixen uns mínims coneixements i que les PAU són purament un tràmit. Per tant, necessitem replantejar un canvi en les vies d'accés a la universitat. Fins que no sigui possible, creiem indispensable que la via d'accés sigui única, objectiva i gratuïta.

Capítol V. Som la generació republicana: construïm fraternitat des de cada poble i a cada ciutat

Promovem la República com una eina de defensa col·lectiva en la qual preval el benestar comú de la nostra societat. Entenem l'elecció de la prefectura de l'Estat com la demostració de la igualtat de tota la ciutadania davant la llei, com una necessitat per al desenvolupament d'un altre model de país, centrat en el bé comú i apostar per una nova política industrial que lluiti contra la precarietat.

En els últims anys, la monarquia ha demostrat tenir una comprensió patrimonialista de l'Estat, on les lleis es fan i s'interpreten a la seva mida; i la seva tasca institucional està al servei de les elits econòmiques. Aquestes dinàmiques de corrupció i amiguisme han estat un fre al desenvolupament d'un model productiu diferent al nostre país, privilegiant a un grup d'amics davant de la dura feina de milions de PIMES i autònoms, i fent servir les empreses públiques com a via de lucre i no de servei públic. A Catalunya, aquestes mateixes elits han identificat el país amb un concepte que només beneficia els seus interessos privats, han aconseguit fer-nos creure que hi ha bons i mals catalans; que, de fet, només hi ha una manera d'entendre la catalanitat. La resta de Catalunya, treballadora, diversa i plural, ha quedat ignorada en un escenari on aquestes mateixes elits han fet servir la identitat nacional per a mantenir-se a elles mateixes al poder.

La República per la què lluitem implica, doncs, la igualtat ciutadana, situant el benestar al centre de les polítiques estatals. República ha de ser sinònim de redistribució i Estat del benestar, canviant, així, la distribució actual del poder, apareixent sempre en contextos d'emancipació i de lluita per la llibertat ciutadana. Davant una monarquia centralista i monopolitzada per les elits econòmiques que perpetuen les desigualtats socials i menyscaben la democràcia, la nostra proposta és la construcció d'una **República solidària, federal i plurinacional**.

Una República solidària: igualtat, llibertat i fraternitat

La República suposa la transformació de l'Estat per tal de posar al centre el benestar col·lectiu. El cap d'Estat, escollit democràticament, és un element més en el canvi de concepció estatal. Aquest ha de ser capaç de ser-ho a diferents nivells, sent la representació inclusiva d'allò que és el nostre país, prioritzant l'interès general i sense excloure a una part important de la població considerant-la enemiga de l'Estat. Per arribar-hi, ens cal d'un **referèndum en què decidim entre monarquia o república**.

Aquest nou projecte estatal defensa fermament la llibertat, tant individual com col·lectiva, i per això convé assenyalar l'opressió cap aquells qui han defensat posicions polítiques que perjudiquen les elits econòmiques i la monarquia. Davant d'això, **considerem imprescindible una reivindicació clara dels drets civils i les llibertats públiques**, particularment de la llibertat d'expressió i de premsa, entenent-les no només com la capacitat de defensar idees públicament, sinó també que l'impacte i la visibilitat d'aquestes idees i propostes no depengui de la capacitat econòmica, sinó que sigui un dret de tota persona que es trobi al nostre país. Recuperem el nostre rol com a poble i oblidem el paper de consumidores, en què la nostra opinió només importa en relació amb la nostra riquesa!

La força de la proposta republicana resideix en aquesta concepció de poble, profundament col·lectiva, on el bé comú prima per sobre dels interessos privats. Per això no podem entendre aquesta idea sense un fort Estat del benestar que no deixi ningú enrere i lluiti contra les desigualtats, blindant i protegint drets com l'habitatge, uns ingressos mínims vitals, educació i sanitat de qualitat. Alhora, hem de seguir ampliant aquests drets constitucionals, herència de les lluites antifranquistes, per tal d'introduir-ne de nous com les cures, l'accés a la ciutadania i uns ingressos mínims vitals.

Una República plurinacional i federal dels pobles i les ciutats

Volem reconstruir un pacte territorial que acabi amb la visió caduca, centralitzadora i homogeneïtzant de l'Estat; per això, cal que ens preguntem qui som i què volem fer les persones que vivim al territori de l'estat espanyol. El punt de partida en primer lloc ha de ser el reconeixement de les identitats diverses de cada territori i de les heterogeneïtats al sí de cadascun d'ells. Des d'un reconeixement mutu entre aquestes entitats, **volem construir de baix a dalt una institucionalitat en forma de República plurinacional i federal**. En ella s'hi ha de reconèixer i definir com han de cooperar els diversos nivells de governabilitat, des del municipi fins al supraestatal.

El nou pacte federal ha d'estar basat en el reconeixement de les nacions i entitats federades que conformen la República, com en la pluralitat, la cooperació, la solidaritat territorial, un fort municipalisme i una concepció policèntrica del poder. Cal, doncs, que les diverses nacions i ens siguin reconeguts com a entitats polítiques, amb el seu autogovern com a pilar fonamental. Defensem que cada ens federat tingui la seva pròpia constitució, aprovada de forma exclusiva per les institucions i la seva ciutadania, sempre dins d'un marc federal.

Aquest pacte no es pot limitar a un reconeixement de l'autogovern i la descentralització competencial, sinó que també ha d'incloure una vessant institucional. Aquesta vessant ha de comptar amb la participació dels ens federats al poder central a través d'una reforma de Senat, la millor inclusió dels parlaments estatals en la legislació i el govern centrals; la revitalització de la conferència de presidents, i la participació en el nomenament de TC, així com de la generació d'una comissió bilateral paritària per conflictes de competències.

El reconeixement de les entitats federades passa també per l'**exercici democràtic d'un dret a consulta sobre l'autodeterminació**. És un dret que esdevé del reconeixement com a subjecte polític a l'entitat federada; el mecanisme habilitat per a exercir-lo seria un referèndum sol·licitat per una majoria qualificada del parlament de l'ens federat i, en cas de resposta positiva, la constitució d'una taula de diàleg bilateral per donar resposta a la voluntat expressada democràticament.

El marc federal és la millor eina per a preservar la riquesa de la diversitat; per tant, el pacte federal s'ha de basar en l'**asimetria, la cooperació i la solidaritat territorial**. Les realitats socials, geogràfiques, demogràfiques i lingüístiques requereixen d'un autogovern fort que tingui cura i pugui gestionar de manera propera aquesta pluralitat. Les diferències, però, no han de suposar privilegis, sinó que cal anteposar-hi la solidaritat interterritorial i la no discriminació entre ciutadanes de diferents territoris.

La rellevància que aquesta asimetria permet atorgar al principi de subsidiarietat, pel qual les decisions es prenen al nivell més proper possible, és el que li dona la **matriu municipalista al projecte federal** que proposem. El món local ha de tenir la importància que es mereix, ja que la seva proximitat a la gent comuna li dona una capacitat d'acció més directa en el dia a dia de la gent. Per tant, cal dotar als municipis de majors pressupostos, competències i reconeixement, així com una col·laboració més profunda entre administracions.

Finalment, cal comprendre aquesta proposta territorial des del **federalisme policèntric** en una cultura del pacte basada en la cooperació entre estats, regions, municipis, grups socials i ciutadania. És el marc més adient per a una democràcia republicana, basada en l'obertura del sistema polític, la deliberació i la participació ciutadana directa. Mancomunar serveis o delegar competències a nivells administratius superiors o inferiors ha de ser un llenguatge habitual i tranquil perquè és un mitjà i no un fi en si mateix. La finalitat última ha de ser, sempre, millorar la vida de la gent.

Una Catalunya diversa, republicana i fraterna

El canvi de concepció que el republicanisme suposa abarca diversos nivells, començant per una representació inclusiva d'allò que és el nostre país, prioritzant-ne l'interès general i no

excloent-ne a una part important de la població en considerar-la enemiga de l'Estat. En aquest sentit, **Catalunya és la realitat política on centrem la nostra activitat**, des d'on fem incidència institucional i social en diversos escenaris de participació de la mà de forces germanes i altres aliances. Ens configurem com una força catalanista i de progrés, i arrelant-nos en el catalanisme popular del PSUC i del moviment obrer, considerem que la República és l'única aposta de present i de futur.

En el marc de les identitats múltiples que reconeix la nostra proposta, apostem per superar els essencialismes que defineixen el debat a Catalunya des de fa massa temps. Rebutgem les dues identitats homogeneïtzadores que s'han instal·lat a la nostra vida política: el processisme, basat en una independència buida de contingut que només manté als de sempre al poder, i el "constitucionalisme centralista", que defensa una identitat espanyola interpretada des d'una lògica caduca i excloent.

La nostra proposta es basa en la **voluntat democràtica de la ciutadania de Catalunya per a reconèixer-se a si mateixa com a nació** i, per tant, amb la possibilitat d'exercir el propi dret a l'autodeterminació. Creiem que és la construcció d'una república plurinacional la que ens permet la millor defensa del nostre autogovern, així com tenir un paper central en la federació. Pel mateix motiu, un element fonamental de la nova institucionalitat republicana és la defensa de la diversitat lingüística, que ha de promoure l'accés al coneixement de totes les llengües oficials. Considerem el català una eina fonamental de cohesió social i preservació cultural a Catalunya, que ha de ser protegit per la Generalitat i l'Estat.

La plurinacionalitat, doncs, no pot representar només un canvi de pintura cosmètic a l'Estat, sinó que ha d'impregnar-ne tota la seva institucionalitat. Considerem que l'única possibilitat per a construir una república veritablement justa cap a la seva gent i les societats que busca representar és no negar la veu i la identitat a cap de les seves comunitats, així com assegurar que la solidaritat entre cadascuna d'elles es mantingui a nivell institucional, econòmic i social.

Posem les institucions al servei de la gent: per una democràcia republicana

La República és de tot el poble, sense importar les seves idees, i per això és fonamental s'impliqui en el seu govern i tingui mecanismes de participació i deliberació que permetin a tota la població participar del model de país que construïm cada dia. En aquest sentit el paper de la ciutadania ha d'ampliar-se i ser més actiu, havent de ser l'última responsable de tot el que passi, ja que és qui ha d'exercir el poder, a través de representants i mecanismes directes de participació i deliberació. No volem simplificar la política sinó tornar-la a fer de totes, no només d'unes elits.

Cal que transitem, doncs, de les democràcies autoritàries amb majories absolutes dels partits i de les seves representacions tecnocràtiques als òrgans legislatius, així com de l'excessiva burocratització de l'Estat, cap a una **democràcia més directa**, basada en models de coproducció de polítiques públiques per part de la ciutadania.

En aquesta concepció de democràcia, reivindiquem que el poble pugui expressar-se i que els poders públics responguin davant la voluntat popular. Les institucions han de respondre i ser responsables davant l'interès col·lectiu. Hem de tornar a poder entonar el **"nosaltres, el poble"** com a base de tot poder sobirà que construeix la República des de la radicalitat democràtica.

Capítol VI. Som la generació internacionalista: per una justícia global

Com hem vist, els problemes que pateix i patirà la nostra generació són problemes de dimensions globals. **Les crisis que amenacen les nostres societats transcendeixen les fronteres d'uns Estats-nació** incapaços de fer-los front, així com tampoc tenen ni el poder ni la voluntat de combatre els grans interessos de les elits financeres transnacionals. Aquestes elits han fet servir un model de relació entre societats interconnectades, la globalització, per als seus propis interessos. Sotmetent i institucionalitzant aquestes relacions sota les grans terminologies de la "governabilitat global" o el "comerç internacional", la seva gestió ha quedat en mans d'una suposada tecnocràcia que no ho és: el neoliberalisme.

En aquest sentit, els governs del món s'han vist subjugats, voluntàriament o per falta de capacitat de lluita, a haver d'escollir entre una integració econòmica que només beneficia a uns pocs, una democràcia només de nom que s'ha vist desproveïda de tot poder de decisió rellevant, i una suposada sobirania nacional que veu el món dividit en compartiments estancs. A més, la nostra naturalesa cada cop més urbana ha fet que globalment puguem parlar de realitats diferenciades: zones metropolitanes i zones ruralitzades, entenent les últimes com a aquells espais desproveïts de població per culpa de la concentració de l'activitat econòmica en les grans conurbacions. Aquest fet és especialment greu no només internament als països europeus i als Estats Units, sinó que adquireix una dimensió encara més preocupant quan posem l'òptica entre el Nord i el Sud Globals.

Les joves rebutgem aquest sistema que esclavitzava les nostres societats i la resta de comunitats germanes. Sabem que, perquè puguem ser veritablement lliures, les condicions de vida de les nostres veïnes importen. Som, doncs, hereves dels moviments altermundistes, que creuen que un altre món era possible. Per això **incorporem la justícia global en les nostres lluites i ens reivindicuem com a internacionalistes.**

El crit de solidaritat del Mediterrani

Els moviments socials i polítics que van portar a la mobilització del 15M, i les que van venir posteriorment, tenen un vincle amb les reivindicacions d'altres societats mediterrànies: europees, com les italianes o gregues, però també africanes, com la tunisiana o l'egípcia. Si bé és veritat que les Primaveres Àrabs han de ser analitzades amb més detall i des del punt de vista de les seves complexitats i l'actitud intervencionista que van suscitar per part de diversos països és completament condemnable, no podem evitar agrupar les demandes de les dues ribes del Mediterrani com un crit de guerra, una reivindicació per recuperar la democràcia en una regió sotmesa a dictadures militars, la corrupció i el nepotisme durant bona part de la història recent.

I, tanmateix, **el mar segueix sent una frontera mortal**: cada setmana ens arriben titulars d'aquest caire des de diferents mitjans de comunicació. Diàriament, hi moren i desapareixen persones que anhelaven millors condicions i un futur millor: 34.196 migrants i refugiats van arribar a Europa a través del Mediterrani entre l'1 de gener i el 22 de juliol de 2019, deixant enrere com a mínim 669 morts durant la travessia i tots els desapareguts, que no són comptats.

Aquestes terribles i desastroses conseqüències són fruit d'unes polítiques migratòries que no han sabut adaptar-se a la realitat actual i a les constants peticions des de diferents organitzacions mundials i no governamentals, com ACNUR, Amnistia Internacional o Open Arms. La gestió fronterera dels Estats de les dues ribes del Mediterrani és inhumana i amb l'únic objectiu de criminalitzar un moviment de persones que només busca una vida millor. És cada cop més urgent la implementació de polítiques justes que deixin enrere les vulneracions constants de drets fonamentals i humans, les represàlies, les "devolucions en calent".

Menció a part és la situació de múltiples violències als camps de refugiats, que afecten a les condicions de vida de milers de persones i on les principals víctimes són dones i infants.

Aquestes violències s'acaben convertint, en el pitjor dels casos, en incidents com l'incendi del camp de Moria de l'illa grega de Lesbos. La solució no pot ser la reubicació de les refugiades en altres camps amb igual o més capacitat i condicions igual de dolentes.

Les joves hem d'exigir a les institucions europees que tots els Estat membres assumeixin amb caràcter immediat i de forma efectiva la seva responsabilitat d'acollida dels refugiats; hem de dir prou, sumar esforços i exigir que les institucions europees acabin amb la violència, les repatriacions i el tancament de fronteres que porten conseqüències com la creació d'aquests camps de refugiats de condicions infrahumanes.

És en aquest context on les joves volem aportar el nostre gra de sorra. Podem entendre les demandes de la nostra regió mediterrània com un pol antineoliberal, on la ciutadania de les dues ribes s'han erigit com a defensores del seu propi destí polític. No ens valen governs imposats ni mesures econòmiques que es venen els nostres països al millor postor; ens hem cansat de ser el pati del darrere i la mà d'obra barata d'unes elits que només miren per al seu propi benefici.

Ens reivindiquem com a defensores i reformadores de les concepcions estatals mediterrànies, basant-nos en allò local com a manera d'entendre un món global. És a partir de les lluites conjuntes i transversals de les nostres comunitats que aconseguirem empoderar-nos com a regió. Per exemple, la lluita perquè l'aigua, tan important en la manera d'entendre's a nivell regional, sigui un bé públic s'ha d'enllaçar amb la cerca de nous models de governabilitat de cada un dels nostres béns comuns. Fem d'allò privat, públic!

Contra l'Europa Fortalesa, l'Europa dels pobles i les ciutats

El projecte d'integració política europea és una de les lluites més importants de la nostra generació en tant que té la potencialitat de dotar-nos de l'escala necessària per abordar moltes de les crisis que patim, moltes de les quals transcendeixen les fronteres estatals. Tanmateix, som conscients que és una batalla difícil i que les elits financeres globals, especialment les europees, l'estan intentant fer servir per als seus propis fins: acabar amb els marcs regulatoris estatals, democràticament decidits, per a substituir-los per a un suposat lliure mercat que només afavoreix els interessos de les grans corporacions. Un exemple d'això ho podem veure en els "tractats de comerç de nova generació" entre la Unió Europea i altres països, com Canadà o Japó, però també en l'àrea econòmica continental. **Sense un poder polític comú democràticament escollit que les faci subjectes a normatives comunes i en permeti el retiment de comptes, moltes de les polítiques comunitàries han acabat estant al servei del capitalisme financer.**

Veiem, a més, com la construcció política de les institucions europees no és suficient per prendre decisions conjuntes: els acords entre els Estats membres responen a una lògica intergovernamental, que posa massa èmfasi en el mercadeig d'interessos nacionals per sobre les necessitats de la ciutadania. No només obliden la democràcia europea, representada pel Parlament Europeu, sinó que també van en contra de l'anomenat principi de subsidiarietat, que busca donar eines per resoldre problemes a qui més capacitats i coneixement de resoldre-les té. Impedeixen, doncs, que les regions, els pobles i les ciutats prenguin les seves pròpies decisions relacionades amb el nivell europeu i les releguen a ser simples administradores de recursos ja decidits.

Cal, doncs, repensar completament el projecte europeu, en clau de solidaritat i de cooperació. **La integració política continental és necessària per combatre els grans interessos del capitalisme multinacional** i per solucionar problemes que van més enllà de les fronteres, com la crisi climàtica. Per tant, cal dotar-lo d'una democràcia real, basada en la participació ciutadana en eleccions i processos de decisió europeus, i reforçar el paper de les seves representants, és a dir el Parlament. Alhora, cal aprofundir en la capacitat de decisió i participació comunitària dels nivells inferiors a l'estatal, així com construir-hi un marc fiscal

comú que eviti el *dumping* i l'evasió fiscals. Només així aconseguirem refundar i reclamar Europa. Contra l'Europa de l'austeritat, construïm l'Europa dels pobles i les ciutats!

De les zones de sacrifici a la cooperació internacional: per la igualtat en la diversitat globals

Si ampliem l'òptica més enllà de les nostres regions més properes veiem com la necessitat d'una justícia global es fa cada cop més patent amb cada lluita que s'inicia. El culpable és el sistema, que ignora les fronteres dels Estats-nació i només es preocupa del benefici d'uns pocs. Aquest 1% és clarament una elit financera transnacional que va molt més enllà d'Europa, evidentment, però té les seves bases econòmiques a allò que coneixem culturalment com a Occident. Podem afirmar que la divisió entre un Nord i un Sud globals són avui més presents que mai a causa d'una globalització neoliberal basada en l'explotació neocolonial, a través de tractats de "lliure comerç", o directament en l'imperialisme amb l'ocupació i extermini de comunitats senceres.

En aquest sentit, veiem com la necessitat d'estructurar una lluita per la igualtat entre societats d'un i altre bloc socioeconòmic es fa més necessària que mai. Davant d'unes empreses transnacionals que exploten territoris i comunitats relegant-los en zones d'extracció econòmica, o "zones de sacrifici", en benefici dels seus propis centres de producció estrangers, l'empoderament de les pròpies societats es fa més necessari que mai. No es pot fer, però, a través d'una lògica d'ajuda assistencial sovint feta només per alleujar la consciència d'aquestes mateixes elits ni d'una falsa solidaritat internacional que està destinada a seguir els patrons de dominació que han imperat al món des de fa cinc-cents anys.

Proposem, doncs, una veritable **cooperació internacional basada en el reconeixement mutu de les diverses comunitats polítiques que així ho vulguin a decidir sobre els temes que les afecten conjuntament**. Rebutgem plenament la burocratització d'unes relacions internacionals que, massa vegades, s'equiparen únicament al comerç o al benefici econòmic d'uns pocs. Així mateix, també mostrem el nostre rebuig a l'imperialisme nord-americà i apostem per sortir de les institucions del Pacte de l'Atlàntic Nord (OTAN). La política exterior no ha de basar-se en el reforçament de les forces armades ni la militarització de les fronteres. Hem pogut veure com els grans reptes globals només tenen solució si hi ha una major integració política entre les parts; en resum, si les comunitats mantenen unes relacions estables que no passin per la financiarització o militarització de les seves capacitats.

Davant d'un segle XXI de pandèmies globals, emergència climàtica i ecològica, evasió fiscal de les grans fortunes i migracions transnacionals, es fa més important que mai la necessitat de traçar un nou tipus de cooperació. Una cooperació que vagi molt més enllà de la redistribució desigual de la riquesa entre Nord i Sud i que inclogui tots els mecanismes necessaris per a garantir l'existència de les diverses societats interconnectades globalment sense que perdin la seva existència ni raó de ser: per exemple, **ens cal equiparar tant els nivells de renda com la generació i de coneixement entre els dos blocs**. Si volem que la capacitat de sobreviure per part de la humanitat com a societat global sigui una realitat, haurem d'afrontar la realitat del reconeixement i empoderament de totes les comunitats que la formen. Ens cal, en definitiva, posar les bases per a una veritable justícia global.

Capítol VII. Som la generació antiracista: per una societat intercultural

Som una força política compromesa amb els valors progressistes i democràtics, i és de justícia social viure en una societat d'igualtat i solidaritat. Per això, i fins a la seva conseqüència, lluitarem sempre per viure lliures de racismes en una societat intercultural basada en el respecte, la tolerància i la convivència.

Per tal de revertir el racisme i començar treballar des d'una perspectiva intercultural, el paper i l'estratègia del nostre espai, com a força política, exigeix eliminar les estructures de dominació racistes que pateixen els col·lectius racialitzats. Tanmateix, no creiem que ho puguem fer només des de les nostres posicions de privilegi: ens cal dotar de recursos als col·lectius oprimits per a ajudar-los a trencar les cadenes de dominació. Aquest procés passa pel seu empoderament com a grup i com a persones, posant en valor la seva capacitat discursiva i donant-los accés als recursos mediàtics, econòmics i polítics, sent nosaltres simplement un altaveu de les seves demandes com a moviment a la política.

Identifiquem el racisme com a ideologia política: deconstruïm les nostres identitats

El racisme és inherent a la societat que hem heretat; cal entendre'l com una qüestió estructural que porta consolidant-se des de la construcció dels Estats-nació moderns tant a Catalunya, com a Espanya com a Occident en general, amb diferents variants i matisos. Podem dir, de fet, que el racisme s'ha adaptat amb els pas del temps, sobretot a causa de la lluita antiracista i les seves victòries morals, que han erradicat les seves expressions i pràctiques màximes. Malgrat aquestes fites, mai s'erradica l'arrel del problema, com demostra l'exemple de la segregació urbana, legalment vigent durant dècades. Això segueix existint actualment a causa de mecanismes com la precarietat laboral a què se sotmet a les persones racialitzades, l'inassumible cost del mercat immobiliari i la falta d'integració bidireccional, com la de les comunitats racialitzades com per l'acollida per part de les comunitats blanques. Veiem, doncs, que sense necessitat d'una llei recollida a l'ordenament jurídic, el racisme s'ha adaptat per aconseguir els mateixos efectes a través de la seva transmissió en les estructures de dominació del sistema.

La situació actual que vivim a Catalunya i Espanya és la d'un racisme modern per part dels sectors més a la dreta, aversiu per part de l'esquerra. Les dues formes de racisme s'oposen, generalment, al racisme tradicional i explícit: el racisme modern encarnat en l'ala de la dreta és el que vincula les minories racialitzades amb prejudicis negatius, com la criminalitat, a la vegada que s'oposa a qualsevol mesura que fomenti la igualtat real d'aquests col·lectius. Exemples els trobem en VOX, el Front Nacional de Catalunya (FNC) o l'ala més extrema del PP, representada per dirigents com Albiol o Casado. D'altra banda, el racisme aversiu de l'esquerra és un racisme més complex i encobert, que implica simpatitzar amb les víctimes oprimides mentre es mantenen prejudicis com a part d'un biaix cognitiu. Parlem d'una simpatia superficial, que no qüestiona els tòpics establerts i apresos sobre el racisme, ja que mai s'arriba a prendre mesures realment antiracistes, no es fa autocrítica ni s'assenyalen les lògiques de dominació.

Davant aquest escenari, les joves hem de prendre un paper nou, renovador i que combati un sistema opresor per a aconseguir instaurar una societat genuïnament antiracista. Començant per l'autocrítica i el reconeixement que no estem lliures de racismes, que cal revisar cada un dels dogmes que ens han inculcat sobre la societat i que cal realitzar i actuar amb una base antiracista. Per a fer-ho, cal que comencem assenyalant els racismes que encara són presents a les nostres societats. La primera fase per a l'establiment d'una base antiracista és la deconstrucció de la nostra pròpia identitat, majoritàriament blanca i occidentalitzada.

Racisme quotidià i lingüístic

El racisme que opera des de la categorització i el prejudici construït un imaginari col·lectiu "d'ells". Es manifesta mitjançant la categorització sistemàtica (per exemple, dir "paki" en lloc del nom de la botiga), els clàssics "bulos" i estereotips que podem escoltar de les "immigrants", la condescendència i el paternalisme o el vocabulari inexacte.

El llenguatge és el reflex de la societat i la naturalització és la millor arma del racisme, la banalització i naturalització d'expressions com "treballar com un negre", "treballar com un xinès", "negrata" o "moro" és el reflex d'una societat racista i pejorativa cap a totes les persones que no entren dins del col·lectiu blanc i europeu. L'erradicació d'aquest llenguatge és clau i essencial per començar a assenyalar conductes racistes que, lluny de ser innocents, procreen un racisme institucional, social i polític ferri. A més a més, no s'ha de normalitzar tampoc en creacions artístiques. Si creem una educació que inclogui xerrades i formació sobre racisme, tal com s'ha de continuar fent amb feminisme, eliminarem conductes discriminatòries de part dels/les joves i infants. Ja que molts pares i mares amb mentalitat racista inculquen als seus fills el rebuig i menyspreu cap a altres "races" (conducta que ells/es reproduiran en el futur).

Racisme en els mitjans de comunicació

Podríem considerar que és l'evolució de l'anterior, ja que el paper dels mitjans reforça i expandeix la categorització i el prejudici en l'imaginari col·lectiu. Per exemple, quan una notícia lliga una determinada nacionalitat o ètnia amb un fet negatiu, acusant-los d'actuar de la mateixa manera. A més a més, els mitjans representen de forma exagerada aquestes actuacions negatives del col·lectiu, mai les positives, facilitant-li així el camí al prejudici. Seguint amb aquesta línia, l'única representació en els mitjans de comunicació de persones racialitzades és quan se les consulta sobre el racisme que pateixen i els seus derivats, buscant una visió única sobre aquest tema. Això es deu a què es vol donar la imatge que les persones d'altres ètnies no es volen integrar al país i que únicament són "voltors de la seguretat social" i que per tant només porten misèria (estratègia utilitzada per forces polítiques de dreta).

Racisme polític

La negació de drets polítics i socials al col·lectiu i les persones racialitzades provoca la seva no participació en política i per tant, tota activitat sorgida de la política està desproveïda d'una perspectiva intercultural que concordi a la diversitat real de la societat. Un exemple podria ser el discurs tòpic sobre com la lluita de les nostres àvies han lluitat per aconseguir l'estat del benestar, sense incloure també les persones d'origen migrant que també hi han participat ja sigui amb obligacions fiscals, força de treball o amb accions directes. Aquest discurs és el que legitima la lectura de "primers els de casa" i deixa les persones racialitzades sense drets, quan els mereixen amb la mateixa igualtat i dignitat que una altra de "nacional".

Racisme econòmic i laboral

L'ordre econòmic també ha estat construït sobre un pensament racista. En aquesta societat plena de prejudicis, on les persones racialitzades tenen menys drets a causa d'una llei d'estrangeria injusta, l'accés al treball és més complicat que per les "nacionals", i encara ho és més per a les migrades "sense papers". Aquestes condicions són idònies per a l'explotació laboral o les discriminacions per raons ètniques o de creença.

Per a solucionar aquests problemes, algunes **mesures a implementar per a una correcta emancipació laboral** han de tenir en compte que la qualitat de la feina és imprescindible per a generar un ambient social apte que ens permeti afrontar els grans reptes que ha d'afrontar la nostra generació, com el canvi de model productiu, la superació de les desigualtats, però també les discriminacions laboral. Per això, proposem el control de la ràtio i el volum de feina

com a factors determinants per al nombre de treballadores necessàries, l'agilització dels tràmits burocràtics respecte les persones migrades per la seva incorporació al mercat laboral i l'establiment d'un nombre de persones extracomunitàries que haurien de ser part de la plantilla d'una empresa.

Racisme institucional

És el racisme que prové dels poders públics i que es basa tant en normes jurídiques com en biaixos, prejudicis i falta d'actuació. Alguns exemples serien el control de fronteres, els CIEs, les detencions per perfil racial o les sentències de presó provisionals basades en la nacionalitat. Tanmateix, també és racisme institucional que l'administració pública atorgui menys recursos a serveis destinats a migrades o que compliqui de manera extraordinària els processos de nacionalització i regulació.

Racisme en el Dret

Avui en dia, tant els principis d'igualtat com els de no discriminació es troben consagrats en el fonament del dret internacional, inclosa la Declaració Universal dels Drets Humans així com la Carta de les Nacions Unides, també són dos principis cardinals dels pactes de Drets Econòmics, Socials i Culturals, i el de Drets Civils i Polítics. Pel que fa al nostre dret nacional, trobem els drets fonamentals de la Constitució espanyola, com ho són la igualtat davant la llei o la llibertat ideològica i religiosa, articles 14 i 16, respectivament.

No obstant això i tot i estar a l'abric de la llei, trobem que avui dia, en la societat espanyola i catalana, diàriament es pateixen violacions d'aquests drets, es produeix el fenomen de la discriminació legal negativa, on, per exemple, ens adonem que a l'article 14 de la CE referit a la igualtat, parla només de les persones nacionals espanyoles, i, tristament, la realitat és una altra. Ja no som iguals davant la llei.

Aquesta discriminació es troba intrínsecament lligada en la llei d'estrangeria, una llei restrictiva encarada a dificultar la vida i estada dels migrants a Espanya, als esgalabrosos procediments legals per obtenir la nacionalitat, atès que Espanya contempla un requisit arcaic que consisteix a tenir "sang espanyola" materna o paterna (*ius sanguinis*), altrament, els i les residents són condemnats a seguir un procés llarg i car ple d'exigències i proves.

En un Estat de Dret, és inadmissible que es pateixin discriminacions legals d'aquest caire, que dificulten greument la vida quotidiana, tant professionalment com acadèmicament, així com provocar grans problemes d'identitat als i les ciutadanes del nostre país.

La configuració dels racismes descrits anteriorment es plasma en Catalunya (i en part a la resta d'Espanya) i materialitza en la poca protecció i abandonament dels menors no acompanyats per part dels poders públics, a més del seu rebuig i estigmatització per part de l'extrema dreta. La criminalització constant i sistemàtica d'aquests menors instal·lada en l'imaginari col·lectiu, l'apartheid mediàtic, la impunitat judicial i els castigs irrellevants davant els casos d'agressions racistes, la brutalitat policial, etc, han desenvolupat la seva etapa de socialització primària a Catalunya. Des de la Confluència Jove treballarem per una igualtat real davant la llei, per erradicar les discriminacions legals i sobretot, per fer d'aquest país, un país lliure de racisme. Per això, demanem a les institucions que escoltin als col·lectius migrats i vetllin perquè els seus drets no siguin vulnerats sistemàticament.

Persones temporeres i drets humans

Durant la campanya de fruita, la comarca del Segrià comença a ser casa de persones temporeres procedents d'arreu del món que viuen de les temporades de la fruita i de les

campanyes agràries. Malgrat això, i tot i ser una feina que és podria catalogar com tradicional i essencial a les terres de ponent.

Malgrat això, les condicions de treball no deixen de ser preocupants. La precarització de la feina, tan socialment com professionalment, té una gran repercussió en les vides d'aquestes persones, que, deixen a les seves famílies enrere i afronten jornades de feina llargues, i molts cops, sense garanties.

Amb l'actual pandèmia, s'han afegit més dificultats i impediments, ja que durant els primers mesos d'aquest estiu han sigut més de 200 temporers els que van haver de dormir al carrer sense accés a aigua potable, alimentació, mesures d'higiene i condicions dignes. Juntament amb la irregularitat de les condicions de treball dels temporers i la manca de solucions legals, el col·lectiu de temporers ha sofrit greument les conseqüències de la Covid-19 i la precarietat laboral.

Davant de situacions com aquesta, cal rectificar. Com a Confluència Jove no podem permetre la precarització d'aquest col·lectiu i la vulneració constant dels seus drets, per això, exigim la igualtat de condicions de les persones temporeres i la ratificació de campanyes com ho són #RegularizaciónYa. Paral·lelament, no es poden garantir unes condicions dignes i la regularització administrativa d'aquestes persones sense la derogació de la llei d'estrangeria que condiciona negativament el futur d'aquestes persones. Condemnem el racisme que pateix aquest col·lectiu i que ha estat agreujat durant la pandèmia, sent criminalitzats pel seu origen, ètnia i nacionalitat. Cap persona és il·legal.

Nosaltres, la generació més jove, entenem i reivindiquem una societat diversa, intercultural i inclusiva on, la irregularització de les persones i les lleis racistes no hi tenen cabuda. Lluitem per una societat on treballar en condicions dignes, sigui una realitat, no un somni.